

*kad mu je sama priroda, od otoka Paga niže pružala na tolikim položajima najpovoljniju priliku, da iznenadi neprijatelja i da ga lukavštinom i silom porazi, kao što se je i dogodilo kod Mikulina Rta? Candiano, da mu je i uspjelo proći mimo Zadra, morao bi se ozbiljno zamisliti, prije nego bi se uvukao u netom spomenuti labirint otoka i kanalića, gdje se Mlečani nikad pravo ne snađoše. S kakvim bi pak podesnim bazama za svoje operacije mogao kod Makarske raspolagati knez Branimir? Nije li dužd, osokoljen, što na putu od Venecije dalje prevaljuje stotine kilometara bez najmanje nepravilike, mogao redom zaposjedati našu obalu i otoke, računajući pritom i na atavističku privrženost Lavu sv. Marka, koju nisu nikad zatajili, a koje su se romanski gradovi na našoj obali vrlo kasno otresli, ako su je se ikad potpuno otresli? Venecija i nije trebala druge vodene ceste za svoju trgovinu, doli netom spomenutu, pa kad ona tu cestu zaposjedne i sebi osigura, neka onda hrvatski knez natrag osvaja stopu po stopu lakomno izgubljene svoje obale i svojih otoka!*

Ni zdrav razum dakle ne dopušta, da se pobije ono, što mletački izvori apodiktčki tvrde, i što Lučić glede bojišta velike znamenite bitke od 18. rujna 887. godine odrješito potvrđuje.<sup>1)</sup> To je

<sup>1)</sup> Ivan Lučić je svoju tvrdnju mogao osnivati i na kakvoj tradiciji, koja je do prije 2—3 stotine godina mogla pripovijedati potomstvu o tom velikom događaju. A ne treba zaboraviti, da je u sedamnaestom stoljeću malo tko mogao biti upućen i u geografske prilike stare Dalmacije kao on, koji je, rekosmo, za svoju monumentalnu povijest izradio i nekoliko geografskih karata za davne epohe jadranskoga kopna i naših otoka.